

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 649/2026
10.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Златана Вулића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини 2К.бр.66/25 од 04.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 668/25 од 16.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Златана Вулића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини 2К.бр.66/25 од 04.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 668/25 од 16.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини 2К.бр.66/25 од 04.11.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.07.2024. године до 20.12.2024. године. Оштећени полицијски службеник ПС Рековац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 668/25 од 16.01.2026. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, па је преиначена пресуда Основног суда у Јагодини 2К.бр.66/25 од 04.11.2025. године у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног АА за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од

30.07.2024. године до 20.12.2024. године, док су одбијене као неосноване и то у преосталом делу жалба браниоца окривљеног и у целости жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Јагодини, па је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Златан Вулић, због повреда закона из члана 3, члана 16, члана 30, члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, те због повреда одредаба чланова 33, 79, 80. и 81. Закона о полицији, као и због повреде одредбе члана 40. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине пресуде Основног суда у Јагодини 2К.бр.66/25 од 04.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 668/25 од 16.01.2026. године и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду или да окривљеног ослободи од одговорности.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не указује у чему се то конкретно састоји незаконитост дописа ПС Рековац од 01.09.2025. године, а који допис бранилац означава као незаконит доказ, односно не наводи супротно којој законској одредби је овај доказ прибављен и изведен, већ бранилац својим наводима у поднетом

захтеву заправо само оспорава доказну снагу наведеног дописа и оцену суда о прихватљивости овог доказа, те у вези са тим оспорава и правилност утврђеног чињеничног стања, истицањем да како је наведени допис ПС Рековац непотпун јер не садржи податке из свих службених евиденција везано за предузимање полицијских овлашћења од стране полицијских службеника ПС Рековац дана 19.06.2024. године и дана 20.06.2024. године, то суд није могао да из овог дописа узме као доказане чињенице да су оштећени полицијски службеници дана 20.06.2024. године ушли у кућу окривљеног ради уручења му писменог позива ради прикупљања обавештења од грађана, већ је у вези провере ове чињенице суд требало да затражи податке из службених евиденција које се воде у ПС Јагодина.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости формално означава и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих је подношење захтева такође дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац окривљеног својим наводима у овом делу, по налажењу овога суда, фактички само оспорава и полемише са чињеничним утврђењем и закључком суда да је окривљени АА дана 20.06.2024. године напао и претио да ће напасти на полицијске службенике, оспоравајући при томе постојање умишљаја на страни окривљеног за извршење предметног кривичног дела, уз истицање да из изведених доказа произилази да је окривљени критичном приликом на предлог медицинског радника добровољно изашао из своје куће и легао на земљу, без икаквог напада на полицијске службенике и без упућивања им било каквих претњи. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним одлукама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлоге побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. и члан 439. тачка 1. и 2. ЗКП), док суштински својим наводима оспорава доказну снагу дописа ПС Рековац 03.21.12 број: 214-1351/2025 од 01.09.2025. године и оцену суда о прихватљивости овог доказа, те у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања (наводи браниоца везано за повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП), односно указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП (наводи браниоца везано за повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП), а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде одредаба чланова 3. и 16. ЗКП. Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 30. ЗКП, истицањем да је првостепени суд неправилно одбио захтев одбране да се предметни кривични поступак споји са кривичним поступком који се води против окривљеног у предмету Основног суда у Јагодини К.бр.172/25 у вези истог кривичног дела које је обухваћено јединственим умишљајем окривљеног.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 3, члана 16. и члана 30. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде одредбе члана 40. Устава Републике Србије, истицањем да је окривљеном побијаним правноснажним пресудама повређено право на неповредивост стана из разлога јер суд приликом одлучивања није у довољној мери ценио наводе одбране везано за поступање полицијских службеника супротно одредбама чланова 33, 79, 80. и 81. Закона о полицији приликом предузимања полицијских овлашћења дана 20.06.2024. године и уласка у кућу окривљеног.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права (иако у поднетом захтеву наводи да као прилог доставља одлуку Уставног суда број Уж-13834 од 29.05.2024. године), то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић